

Byla C-454/23**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2023 m. liepos 18 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:*Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias* (Kipras)**Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:**

2023 m. birželio 19 d.

Pareiškėjas:

K.A.M.

Atsakovė:

Kipro Respublika

Pagrindinės bylos dalykas

Skundas, kuriuo pareiškėjas pagrindinėje byloje ginčija 2019 m. liepos 30 d. *Anatheoritikis Archis Prosfygon* (Pabėgėlių priežiūros institucija, Kipras) sprendimą atmesti jo administracinį skundą dėl 2019 m. balandžio 12 d. *Ypiresia Asylou* (Prieglobsčio tarnyba, Kipras) sprendimo panaikinti jam suteiktą pabėgėlio statusą.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies a punkto aiškinimas atsižvelgiant į Sąjungos pirminę teisę ir tarptautinę teisę – SESV 267 straipsnis

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba

papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (nauja redakcija) 14 straipsnio 4 dalies a punkto nuostatos, kuriose numatyta, kad pabėgėlio statusas gali būti panaikintas, jeigu yra pagrįstų priežasčių manyti, kad jis kelia pavojų apsaugą suteikusiai valstybės saugumui, atsižvelgiant į SESV 78 straipsnio 1 dalies ir Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių teisinio statuso bei Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 18 straipsnio nuostatas dėl teisės į prieglobstį, gali būti aiškinamos taip, kad pagal jas leidžiama panaikinti pabėgėlio statusą dėl pabėgėlio elgesio ar veiksmų, kuriuos jis tariamai atliko prieš atvykdamas į apsaugą suteikusiai šalį, kurie buvo įvykdyti ne apsaugą suteikusioje šalyje ir kurie nėra susiję su elgesiu, kuris yra pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas, atsižvelgiant į Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso 1 straipsnio F skirsnio bei Direktyvos 2011/95/ES 12 straipsnio nuostatas, kuriose išsamiai apibrėžti pagrindai, dėl kurių asmeniui gali būti nesuteiktas pabėgėlio statusas?

2. Jei atsakymas į [pirmąjį klausimą] būtų teigiamas, ar šitaip aiškinama 14 straipsnio 4 dalis būtų suderinama su Chartijos 18 straipsniu ir SESV 78 straipsnio 1 dalimi, kuriuose, be kita ko, numatyta, kad [Sąjungos] antrinė teisė turi būti suderinama su Ženevos konvencija, kurios 1 straipsnio F skirsnyje numatyta nesuteikimo sąlyga yra suformuluota išsamiai ir turi būti aiškinama siaurai?

3. Kaip sąvoka „pavojus valstybės saugumui“ turėtų būti aiškinama atsižvelgiant į Direktyvos 2011/95/ES 14 straipsnio 4 dalies a punktą, turint omenyje ypač aukštą šios sąvokos standartą, nustatytą Ženevos konvencijos 33 straipsnio 2 dalyje, ir rimtas pasekmes pabėgėliui, kurio statusas panaikintas, visų pirma, ar pagal šį straipsnį galėtų būti vertinamas pavojus, susijęs su tariamais veiksmais ar elgesiu prieš atvykstant į apsaugą suteikusiai šalį? Ar taikant Direktyvos 2011/95/ES 14 straipsnio 4 dalies [a] punktą sąvoka „pavojus valstybės saugumui“ gali apimti pabėgėlio veiksmus ar elgesį ne toje valstybėje?

Nurodytos tarptautinės teisės nuostatos

1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašytos Konvencijos dėl pabėgėlių statuso (toliau – Konvencija dėl pabėgėlių statuso) 1 straipsnio F skirsnis.

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos ir Teisingumo Teismo jurisprudencija

Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 78 straipsnio 1 dalis.

Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 18 straipsnis.

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60), 49 ir 50 konstatuojamosios dalys bei 2 straipsnio o punktas.

2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 12 straipsnio 2 dalis ir 14 straipsnio 4 dalis.

2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimas *B ir D* (C-57/09 ir C-101/09, EU:C:2010:661); 2017 m. balandžio 4 d. Sprendimas *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2017:255); 2019 m. gegužės 14 d. Sprendimas *M ir kt. (Pabėgėlio statuso panaikinimas)* (C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403), 2020 m. spalio 6 d. Sprendimas *La Quadrature du Net ir kt.* (C-511/18, C-512/18 ir C-520/18, EU:C:2020:791); 2021 m. spalio 6 d. Sprendimas *W. Ž. (Aukščiausiojo Teismo Išimtinės kontrolės ir viešųjų reikalų kolegija – Skyrimas)* (C-487/19, EU:C:2021:798) ir 2022 m. rugsėjo 22 d. Sprendimas *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság ir kt.* (C-159/21, EU:C:2022:708).

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

O peri tou Prosfygon Nomos tou 2000 (2000 m. Pabėgėlių įstatymas) (L. 6 (I)/2000) 6A straipsnio 1, 1A ir 2 dalys.

Glaustas faktinių aplinkybių ir proceso aprašymas

- 1 2018 m. gruodžio 29 d. pareiškėjas per okupuotas teritorijas neteisėtai atvyko į Kipro Respublikos teritoriją. 2019 m. sausio 10 d. jis pateikė prašymą suteikti tarptautinės apsaugos statusą. 2019 m. sausio 18 d. ir kovo 20 d. buvo surengti pokalbiai su pareiškėju siekiant išnagrinėti jo prašymą; tuo metu jis buvo sulaikytas.
- 2 2019 m. sausio 28 d. Kovos su terorizmu tarnyba (Kipras) išsiuntė Prieglobsčio tarnybai (Kipras) konfidencialų raštą, kuriame įspėjo apie prašytojo pavojingumą.
- 3 Prieglobsčio tarnyba, išnagrinėjusi prašytojo prašymą, nusprendė suteikti jam pabėgėlio statusą. Vis dėlto Prieglobsčio tarnybos vyriausiasis pareigūnas atmetė jo prašymą remdamasis Pabėgėlių įstatymo 6A straipsnio 1 dalies c punktu, pagal kurį „pabėgėlio statusas panaikinamas, jei <...> vyriausiasis pareigūnas mano, kad atitinkamas asmuo dėl pagrįstų priežasčių kelia pavojų Respublikos saugumui“.
- 4 Visų pirma, Prieglobsčio tarnybos sprendime buvo išsamiai paaiškinti visais prieglobsčio prašymo nagrinėjimo etapais prieglobsčio prašytojo pateikti argumentai, kurie buvo suskirstyti pagal tris esmines faktines aplinkybes, t. y.: i) tai, kad prašytojas yra Maroko pilietis; ii) jo religinis statusas (ateistas); ir iii) tariama prašytojo baimė būti persekiojamam, jeigu būtų grąžintas į Maroką, dėl jo, kaip ateisto, statuso.

- 5 Įvertinusi prašytojo vidinį patikimumą ir atlikusi nepriklausomą tyrimą, kad surinktų informaciją apie padėtį Maroke, susijusią su religiniais reikalais ir požiūriu į ateistus bei kitas mažumas visuomenėje, Prieglobsčio tarnyba sutiko su prašytojo argumentais dėl visų faktų.
- 6 Vis dėlto, remdamasi Pabėgėlių įstatymo 6A straipsnio 1 dalies c punktu ir atsižvelgdama į Gyventojų registro ir imigracijos departamento bei Kovos su terorizmu departamento raštus, kuriuose prašytojas nurodomas kaip asmuo, laikomas pavojingu Kipro visuomenei ir Respublikos saugumui, Prieglobsčio tarnyba nusprendė panaikinti prašytojo pabėgėlio statusą.
- 7 Prieglobsčio tarnybos raštas dėl pareiškėjo prašymo atmetimo jam buvo įteiktas 2019 m. balandžio 16 d.
- 8 Prašytojas pateikė administracinį skundą *Anatheoritiki Archi Prosfygon* (Kompetentinga pabėgėlių priežiūros institucija, Kipras), o ši 2019 m. liepos 30 d. priėmė sprendimą, kuriuo patvirtino Prieglobsčio tarnybos sprendimą ir padarė išvadą, kad prašytojas įrodė, jog atitinka reikalavimus, kad jam būtų suteiktas pabėgėlio statusas dėl religinių priežasčių. Vis dėlto, atsižvelgdama į tai, kad pareiškėjas laikomas Kipro visuomenei ir Respublikos saugumui pavojingu asmeniu, minėta institucija nusprendė, kad jis nenusipelnė pabėgėlio statuso suteikimo ir dėl to jo pabėgėlio statusas turėtų būti atšauktas vadovaujantis Pabėgėlių įstatymo 6A straipsnio 1 dalies c punktu ir 6A straipsnio 1 dalimi.
- 9 2019 m. spalio 14 d. prašytojas pateikė skundą *Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostias* (Tarptautinės apsaugos administracinis teismas, Kipras) ir paprašė panaikinti minėtą *Anatheoritiki Archi Prosfygon* sprendimą.
- 10 Prašytojas, kuris buvo sulaikytas, 2020 m. vasario 24 d. buvo paleistas į laisvę po to, kai *Anotato Dikastirio* (Aukščiausiasis Teismas, Kipras) patenkino jo prašymą dėl privilegijuoto *habeas corpus* statuso.
- 11 2021 m. balandžio 21 d. pareiškėjo advokatas pateikė prašymą priimti nutartį pagal SESV 267 straipsnį pateikti Teisingumo Teismui to prašymo priede nurodytus prejudicinius klausimus.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 12 Pagrindinis pareiškėjo teiginys yra, kad Teisingumo Teismui turėtų būti pateiktas klausimas, ar Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies a punkto nuostatos, kuriose numatyta, kad pabėgėlio statusas gali būti panaikintas, jeigu yra pagrįstų priežasčių manyti, kad jis kelia pavojų apsaugą suteikusios valstybės saugumui, gali būti aiškinamos taip, kad pagal jas leidžiama panaikinti pabėgėlio statusą dėl pabėgėlio elgesio ar veiksmų, kuriuos jis tariamai atliko prieš atvykdamas į apsaugą suteikusią šalį, kurie buvo įvykdyti ne apsaugą suteikusioje šalyje ir kurie nėra susiję su elgesiu, kuris yra pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas, taip pat

kurie, kaip elgesys iki atvykimo į apsaugą suteikusia šalį, negali būti priskirti prie Ženevos konvencijos 33 straipsnyje numatytų veiksmų.

- 13 Jeigu atsakymas į pastarąjį klausimą būtų teigiamas, kyla klausimas, ar tokiu aiškinimu išplečiamas išsamus atveju, kai leidžiama nesuteikti pabėgėlio statuso pagal Ženevos konvenciją, sąrašas.
- 14 Kipro Respublika, veikdama per Prieglobsčio tarnybą (toliau – atsakovė), prašo atmesti prašymą. Ji nurodo, kad neįvykdyta nė viena iš SESV 267 straipsnyje numatytų prejudicinio klausimo pateikimo Teisingumo Teismui sąlygų, visų pirma sąlyga, kad sprendimas pagal nacionalinę teisę negali būti toliau apskundžiamas teismine tvarka.
- 15 Ji teigia, kad Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies a punktas yra vienareikšmis ir kad bet kuriuo atveju šioje byloje taikytina šios direktyvos 14 straipsnio 5 dalis. Be to, Pabėgėlių įstatymo 6A straipsnis yra suderintas su minėta direktyva ir pagal jį galima panaikinti pabėgėlio statusą, kol nagrinėjamas prašytojo tarptautinės apsaugos prašymas. Galiausiai atsakovė teigia, kad pareiškėjas gali prašyti Teisingumo Teismo išnagrinėti antrinę teisę ne pagal tarptautinės teisės nuostatas, o tik pagal Sutartis ir pirminę teisę.
- 16 Be to, ji teigia, kad sąvoka „pavojus valstybės saugumui“ buvo išaiškinta Sąjungos teisėje ir kad nacionalinio saugumo klausimai priklauso išimtinai valstybių narių kompetencijai.
- 17 Ji taip pat tvirtina, kad savo prašymu pareiškėjas siekia, kad būtų išnagrinėti klausimai, susiję su nacionalinės teisės ir Sąjungos teisės suderinamumu, o tai nepriskirta Teisingumo Teismo jurisdikcijai.
- 18 Taip pat teigiama, kad Sąjungos teisės suderinamumo su Ženevos konvencija klausimo nagrinėjimas, kuris yra antrojo prejudicinio klausimo dalykas, nepatenka į SESV 78 straipsnio taikymo sritį ir kad trečiasis prejudicinis klausimas nėra reikšmingas nagrinėjant šiuos klausimus.
- 19 Be to, atsakovė pabrėžia, kad atsižvelgiant į tai, jog egzistuoja jurisprudencija, susijusi su Sąjungos teisės nuostatos aiškinimu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neturi pareigos pateikti Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą, nes dėl to būtų vėluojama išnagrinėti bylą ir tinkamai įvykdyti teisingumą.
- 20 Pareiškėjas pabrėžia, kad nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi atitinkamą diskreciją, pateikti prejudicinius klausimus būtina, kad jis galėtų priimti sprendimą, be kita ko, dėl Direktyvos 2011/95 nuostatų aiškinimo atsižvelgiant į SESV ir Ženevos konvencijos nuostatas, nes pastaroji yra visos bendros ES prieglobsčio politikos pagrindas.
- 21 Be to, pareiškėjas teigia, kad „galimybės toliau apskūsti sprendimą pagal nacionalinę teisę teismine tvarka nebuvimo“ sąlyga yra susijusi su atvejais, kai

teismas, kurio sprendimas negali būti apskūstas, privalomai pateikia prašymą priimti prejudicinį sprendimą, o ne su atvejais, kai kreipimasis dėl prejudicinio sprendimo yra galimas, kaip yra nagrinėjamoje byloje. Jis taip pat pažymi, kad „Teisingumo Teismas vis dėlto turi pateikti nacionaliniam teismui, kuris į jį kreipėsi su prašymu priimti prejudicinį sprendimą, Sąjungos teisės išaiškinimą, kurio gali prireikti sprendimui pagrindinėje byloje priimti, atsižvelgdamas į sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktą informaciją apie toje byloje taikytiną nacionalinę teisę ir šios bylos aplinkybes“ (2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *W. Ž. (Aukščiausiojo Teismo Išimtinės kontrolės ir viešųjų reikalų kolegija – Skyrimas)*, C- 487/19, EU:C:2021:798, 78 punktą).

- 22 Dėl atsakovės argumento, kad antruoju prejudiciniu klausimu siekiama patikrinti Europos Sąjungos teisės suderinamumą su Ženevos konvencija, pareiškėjas taip pat teigia, kad SESV 78 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog bendra prieglobsčio politika turi atitikti Ženevos konvenciją. Be to, jis nurodo reikšmingą Teisingumo Teismo jurisprudenciją (2019 m. gegužės 14 d. Sprendimą *M ir X (Pabėgėlio statuso panaikinimas)*, C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403), kurioje Teisingumo Teismas iš dalies priėmė sprendimą dėl Direktyvos 2011/95/ES suderinamumo su Ženevos konvencija. Dar reikia pabrėžti, kad šiais prejudiciniais klausimais siekiama išaiškinti Europos Sąjungos teisę, o ne nacionalinę teisę ar vidaus teisės suderinamumą su ES teise.
- 23 Dėl sąvokos „pavojus valstybės saugumui“ pareiškėjas teigia, kad Teisingumo Teismas šią sąvoką aiškino ne kartą, bet visada atsižvelgdavo į kiekvieno konkretaus atvejo aplinkybes ir faktines aplinkybes, todėl dar yra likusi viena Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies a punkto taikymo srities aiškinimo spraga. Be to, jis pabrėžia, kad atsakovės teiginiuose esama prieštaravimo, nes pagal juos aptariama sąvoka, viena vertus, priklauso išimtinai valstybių narių kompetencijai, bet, kita vertus, ji jau buvo išaiškinta Sąjungos teisėje.
- 24 Atsakydama į visa tai, atsakovė teigia, kad Ženevos konvencijos 33 straipsnis šioje byloje netaikytinas, nes sprendimas išsiųsti pareiškėją nėra priimtas, jis vis dar turi teisę gyventi šalyje, kol bus išnagrinėtas jo skundas, vadinas, nėra svarbu įvertinti, ar šis straipsnis atitinka Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies a punktą.
- 25 Atsakovė taip pat teigia, kad esama Teisingumo Teismo jurisprudencijos, kurioje nustatyta, kad teisė į tarptautinės apsaugos panaikinimą yra suderinama su ES teise ir ar tuo pažeidžiama Ženevos konvencija, be to, nurodo Teisingumo Teismo jurisprudenciją, kuria grindžia ir pagrindžia savo poziciją. Atsakovė remiasi, pirma, kiek tai susiję su sąvoka „pavojus valstybės saugumui“, 2017 m. balandžio 4 d. Sprendimu *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2017:255) ir generalinio advokato M. Szpunar išvada byloje *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2016:908, 47–79 punktai) ir, antra, 2019 m. gegužės 14 d. Sprendimu *M. ir kt. (Pabėgėlio statuso panaikinimas)* (C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403, 105–112 punktai), savo poziciją grįsdama tuo, kad Ženevos konvencijos 33 straipsnis neprieštarauja antrinei teisei, taigi, atitinkamai, ir pirminei teisei. Atsakovė taip pat rėmėsi

generalinio advokato M. Wathelet išvada sujungtose bylose *M ir kt.* (C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2018:486, 95–103 punktai) dėl Direktyvos 2011/95 14 straipsnio 4 dalies suderinamumo su Chartijos 18 straipsniu ir SESV 78 straipsnio 1 dalimi.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą aprašymas

- 26 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, šalys sutaria, kad aplinkybės, dėl kurių buvo priimtas sprendimas panaikinti prašytojo pabėgėlio statusą, yra susijusios su prašytojo elgesiu ir (arba) veiksmais prieš jam atvykstant į Respubliką.
- 27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atsižvelgia į Teisingumo Teismo jurisprudenciją, kuria remiasi pareiškėjas ir kuri, jo nuomone, įrodo, kad panašūs klausimai buvo pateikti kitose bylose, bet į konkrečius pagrindinėje byloje iškeltus klausimus nebuvo atsakyta.
- 28 Konkrečiai kalbant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas remiasi 2019 m. gegužės 14 d. Teisingumo Teismo sprendimu *M ir kt. (Pabėgėlio statuso panaikinimas)* (C-391/16, C-77/17 ir C-78/17, EU:C:2019:403). Prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikę teismai Teisingumo Teismo klausė, ar Direktyvos 2011/95 nuostatos, pagal kurias valstybėms narėms leidžiama panaikinti arba atsisakyti suteikti pabėgėlio statusą, yra Ženevos konvencijoje nenumatyta panaikinimo ar nesuteikimo sąlyga. Teisingumo Teismo buvo klausiama, ar ginčijamos Direktyvos 2011/95 nuostatos galioja atsižvelgiant į Chartijos ir SESV normas, pagal kurias Sąjungos prieglobsčio politika turi atitikti Ženevos konvenciją.
- 29 Teisingumo Teismas nusprendė, kad Direktyvos 2011/95 nuostatos, susijusios su pabėgėlio statuso panaikinimu ar atsisakymu jį suteikti dėl motyvų, grindžiamų priimančiosios valstybės narės saugumo ar visuomenės apsauga, yra galiojančios. Jis pabrėžė, kad pabėgėlio statuso panaikinimas ir atsisakymas jį suteikti nereiškia, kad asmuo, kuris pagrįstai bijo būti persekiojamas savo kilmės šalyje, netenka ir pabėgėlio statuso, ir teisių, kurios šiam statusui priskiriamos pagal Ženevos konvenciją, o tai reiškia, kad sąvoka „pabėgėlio statusas“, kaip ji suprantama pagal Ženevos konvenciją, turi būti atskirta nuo sąvokos „pabėgėlio statusas“, apibrėžtos Direktyvoje 2011/95.
- 30 Tame sprendime Teisingumo Teismas visų pirma nusprendė, kad nors Direktyva 2011/95 buvo sukurta Europos pabėgėlių apsaugos sistema, ji vis dėlto grindžiama Ženevos konvencija ir ja siekiama užtikrinti visišką šios konvencijos laikymąsi. Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas pažymėjo, kad jei ne Sąjungos pilietis arba asmuo be pilietybės pagrįstai bijo būti persekiojamas savo kilmės ar gyvenamosios vietos šalyje, jis turi būti laikomas pabėgėliu, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2011/95 ir Ženevos konvenciją, neatsižvelgiant į tai, ar jam buvo oficialiai suteiktas pabėgėlio statusas, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2011/95. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nurodė, kad, pirma,

Direktyvoje 2011/95 „pabėgėlio statusas“ apibrėžiamas kaip valstybės narės pripažinimas, kad asmuo yra pabėgėlis, ir, antra, šis aktas yra tik deklaratyvaus pobūdžio ir nėra pabėgėlio statuso sudedamoji dalis.

- 31 Toliau Teisingumo Teismas pažymėjo, kad direktyvoje numatyti pabėgėlio statuso panaikinimo ir atsisakymo jį suteikti pagrindai yra analogiški pagrindams, kuriais pagal Ženevos konvenciją pateisinamas pabėgėlio grąžinimas. Teisingumo Teismas pabrėžė, kad tais atvejais, kai tenkinamos sąlygos remtis minėtais pagrindais, taikant Ženevos konvenciją pabėgėlis gali netekti apsaugos, suteikiamos pagal negrąžinimo į šalį, kurioje jo gyvybei ar laisvei gali grėsti pavojus, principą, todėl ši direktyva turi būti aiškinama ir taikoma taip, kad atitiktų Chartijoje įtvirtintas teises, kurias suteikiant atmetama bet kokia grąžinimo į tokią šalį galimybė. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas nusprendė: kadangi Direktyva 2011/95, siekiant užtikrinti priimančiosios valstybės narės saugumą ir visuomenės apsaugą, valstybei narei suteikiama teisė panaikinti pabėgėlio statusą arba atsisakyti jį suteikti, nors pagal Ženevos konvenciją būtent dėl tų pačių priežasčių leidžiama grąžinti pabėgėlį į valstybę, kurioje gali kilti pavojus jo gyvybei ar laisvei, pagal Sąjungos teisę aptariamiems pabėgėliams suteikiama platesnė tarptautinė apsauga, nei garantuojama pagal Ženevos konvenciją.
- 32 Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad pabėgėlio statuso panaikinimas ar atsisakymas jį suteikti asmeniui, kuris pagrįstai bijo būti persekiojamas savo kilmės šalyje, nenulemia pabėgėlio statuso atėmimo arba netekimo. Iš tikrųjų, nors toks asmuo neįgyja visų teisių ir lengvatų, pagal direktyvą suteikiamų pabėgėlio statuso gavėjams, arba netenka galimybės jomis naudotis, jis vis tiek įgyja arba išsaugo tam tikras Ženevos konvencijoje numatytas teises. Taigi Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad šios direktyvos nuostatos yra suderinamos su Ženevos konvencija ir Chartijos bei SESV nuostatomis, pagal kurias reikalaujama laikytis šios konvencijos.
- 33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, be kita ko, remiasi minėto sprendimo 79, 80, 81 ir 93 punktais.
- 34 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendime *B ir D*. (C-57/09 ir C-101/09, EU:C:2010:661) Teisingumo Teismas nusprendė, kad toje byloje nagrinėti pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindai (numatyti 12 straipsnio 2 dalies b ir c punktuose) turi būti aiškinami kaip praeityje padarytų veiksmų pasekmė, ir pažymėjo, kad į bet kokį pavojų, kurį pabėgėlis šiuo metu gali kelti atitinkamai valstybei narei, galima atsižvelgti ne pagal 12 straipsnio 2 dalį, o tik pagal 14 straipsnio 4 dalį arba 21 straipsnio 2 dalį.
- 35 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, be kita ko, remiasi to sprendimo 100–105 punktais.
- 36 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad būtina pateikti Teisingumo Teismui prejudicinius klausimus.